

Arnhem, 23 oktober 2022

Lieve Liz,

Het is misschien dat virus dat nog door mijn lijf sluipt,
sinds kort ben ik een twee-streepjes-mens
en de dagen liggen als een trage deken op me.

Het is een week van natte zadelkonten,
van overal vlekken kindersnot,
van eikenrood en beukengeel tot alles bruin verdrabt.

Van alle fruitbomen die ik in de tuin heb geplant,
geeft alleen de appel deze oogsttijd vrucht –
hard, klein en zuur, genegeerd zelfs door de vogels.

De peer bloesemde al karig in het voorjaar,
pruim en kers zijn heel de zomer kaal gebleven
en zelfs de woekervijg weigert;
genoeg blad om de schaamte mee te bedekken
maar niks sappigs om die schaamte op te wekken.

Marcus beschrijft in zijn evangelie
dat Jezus ooit zo chagrijnig werd van een lege vijg
dat hij de boom vervloekte
en vervolgens alle handelaren en geldwisselaars
de tempel uitsmeet.

Komt verandering uit honger voort
of honger uit verandering?

Ik twijfel. En ik omarm die twijfel.
Het enige dat ons als soort ooit verder heeft gebracht,
in struikelende hink-stap-sprong, is twijfel;
niet de zekerheid van sterke mannen,
die eindigt altijd in geweld, vaak tegen de twijfelaars.

Met genoeg twijfelaars, hoop ik, hoop ik,
komt er misschien een einde aan het tijdperk van de sterke mannen.

Al twijfel ik ook daaraan: Vreemde diersoort zijn wij.
We kunnen astroïden van koers veranderen,
maar stormen vastberaden op honderd ondergangen af.

Ja, mijn gedachten zwalpen nog een beetje,
misschien van de wegebbende besmetting,
of misschien vat ik alles dat in mij afwijkt
momenteel op als symptoom.

Hypochondrie is het zusje van zelfkennis.

Al hoop ik niet dat mijn hoop zelf een symptoom is,
die weg ebt met de wegebbende besmetting.